

KISS JUDIT ÁGNES

BABARÓKA ISKOLÁJA

EGRI MÓNICA RAJZAIVAL

A könyv megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap támogatta.

Nemzeti
Kulturális
Alap

ISBN 978-963-587-947-2

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2025-ben.
www.pagony.hu

Szöveg © Kiss Judit Ágnes, 2025
Illusztráció © Egri Mónika, 2025
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2025

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Szerkesztette: Kovács Eszter
Műszaki vezető: Pais Andrea

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkciós vezető: Mészáros Gabriella

Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: Szentinek Zsolt vezérigazgató
www.dabasinyomda.hu

MILYEN AZ ISKOLA?

Babarókát az utóbbi időben minden felnőtt az iskoláról faggatta: „Iskolás vagy már?” „Mikor mész iskolába?” „Várod már az iskolát?”

Babaróka a legnehezebben az utolsó kérdésre válaszolt. Tudta, hogy iskolásnak lenni valami igazán menő dolog, az iskolások már nagyok, és biztos jogosan nézik le a kisebbeket. Olyan titkoknak juthatnak ott a birtokába, amikről egy kisebb kölyök nem is álmodhat! Hogy mik lehetnek azok a titkok, arra senki nem tudott válaszolni. Biztosan nem csak a betűk és a számok, hiszen azokat Babaróka már ismerte. De hát a titok azért titok, hogy ne tudjon róla más, csak akit beavattak.

Az iskolában... Ha erre gondolt, furdalta a kíváncsiság, és alig várta, hogy őt is beavassák az iskolás létbe. De ha az jutott eszébe, hogy ott ismeretlen kölykök lesznek, akik vagy kedvesek vele, vagy nem, ismeretlen felnőttek, akik

vagy odafigyelnek rá, vagy nem, akkor inkább összeszorult a torka.

– Persze hogy várja! – segítette ki ilyenkor Mamaróka, és Babaróka ebből megtanulta, hogy mindenképp ezt illik válaszolni, mert az iskola olyan dolog, amire nagyon kell vágyani. Aztán hogy milyen lesz majd ott lenni, az más kérdés. Amit Kiscica mesélt, az nem volt valami bizalomgerjesztő. És Kiscica a legjobb barátja, biztos nem mesélne olyat, ami nem igaz!

– Sokféle iskola létezik – legyintett apa –, ahogy sokféle kölyök és felnőtt állat is. Az a fontos, hogy megtaláljuk azt, ami nekünk való. Ha itt a közelben nem lehet, akkor a világ túlsó végén, ha kell!

– A világ túlsó végén? – háborgott Mamaróka. – Te komolyan beszélsz? Én nem megyek innen sehová!

Mamaróka szerint az a legjobb iskola, ami a legközelebb van, ne rángassuk végig azt az ártatlan kölyköt minden reggel a fél városon, „hát mennyit vesz már el szegénykének az életéből az utazgatás”. Apa szerint pedig „az a jó iskola, ahol a gyereket békén hagyják”. És ha ilyen csak messze találni, nosza, költözzenek tovább!

Mamaróka azonban megszenvedte a költözést (a futórózsái még annál is jobban), és esze ágában se volt a gyönyörűen virágba borult kertjét, a folyami kavicsokkal felszórt kerti ösvényt és a barátságosan berendezett szobáját otthagyni. Babaróka is megrettent: ha megint elköltöznek az új házból, amit a régi kotorék helyett nagy nehezen megszokott, hogy is vihetné magával a kert végében álló házát, amit apával építettek az ágak közé? Hajlott arra, amit az anyukája is állított: a jó iskola a lehető legközelebb van az mamához.

– Amikor én kistrókalány voltam... – kezdte Mamaróka, és Babaróka boldogan dőlt hátra, mert hallotta az anyukája hangján, hogy mese jön. És nagyon szerette azokat, amik Mamaróka kislány koráról szólnak. Bár olyan nehéz volt elképzelni Mamarókát kislányként!

– Amikor kicsi voltam, egy kicsi városban laktunk. Azért nem volt annyira kicsi, mint én akkoriban, de városnak olyan picike volt, hogy a térképen nagyítóval kellett keresni. És ennek a kicsike városkának a közepén laktunk. Egyedül jártam iskolába az utca végére az első naptól kezdve. Amikor kiléptem a házunkból, hátamon az iskolatászkámmal, az anyukám a kapuból integetett, én pedig minden tizedik lépés után visszafordultam, hogy visszaintegetsek neki. Számoltam a lépéseket. Az utca végén balra kellett fordulnom, onnan nyílt az iskola kapuja. Előtte még visszaintegettem anyukámnak, és beléptem a kapun. Amilyen picike volt a város, olyan hatalmas nagy volt az a kapu. Az egész testemmel neki kellett dőlnöm, ha ki akartam nyitni. Aztán felmentem a lépcsőn az aulába...

– Alula? – kérdezett vissza Babaróka. Az alula nem lehetett alul, ha Mamaróka felfelé ment. A furcsa szóról egy varázsgömb jutott eszébe, fényes, ezüstös színű.

A kislány-Mamaróka belépett ebbe a gömbbe, és már benne is volt a varázslatban, a sok tudás is ebből az alulából szivároghatott a fejébe.

– Az aula egy nagy, visszhangos tér, ahonnan a termek nyíltak – magyarázta Mamaróka, de hiába. Babaróka továbbra is a varázsgömböt látta maga előtt.

– Tele volt óriási növényekkel. A mókusok takarították őket, fenn ugráltak az ágak között, és a farkukkal porolták

a leveleket. A mi termünk jobbról a második volt. Mikor beértem, már ott várt a tanítónk. A jó Birkanyó... – Mamaróka elmosolyodott, és kinézett az ablakon az emlékezős nézésével.

– Ő is adott kék masnikat büntetésből? – kérdezte óvatosan Babaróka, mert megrémítette, amit Kis-cica elbeszéléseiből hallott, hogy a rossz kölyköknek kék masnikat kell gyűjteni, és akinek elég sok van, azt bepanaszolják a szüleiknél, és a szülők leszidják otthon.

– Adott – bólintott Mamaróka, de még mindig mosolygott, és még mindig az emlékezős nézésével.

– De te olyan icike-picike helyen nőttél fel – szakította félbe apa az emlékezős mesét –, hogy ha valaki az egyik végén eldobott egy almát, az a másik végén esett le. Felejtsd el, hogy Babaróka hátára teszed a táskát, és integetsz neki, míg be nem lép az iskola kapuján! Ha így is, úgy is utaztatnunk kell minden reggel, akkor már olyan helyre, ahol nem kell órákon át mozdulatlanul ülni hátratett kézzel!

– Van olyan iskola, ahol így kell? – hüledezett Babaróka.

– Nekem így kellett – felelte apa vészjóslóan.
– És neked ki volt a tanítód? – kérdezte Mamaróka.
– Egy borz – felelte apa sötéten.
– Milyen volt?
– Borzalmas – felelte apa tömören.
– De hát mit csinált?
– Bántotta a kölyköket. Aki szerint nem jól viselkedett, karmost kapott.

– Hogy micsodát?! – kiáltott fel egyszerre Babaróka és Mamaróka. (Apróka nem szólt egy szót sem, tovább tologatta a játék vonatát a székek lábai között, mint akit nem érint az egész.)

– Karmost – felelte apa olyan dühösen, mintha nem egészen régen, kölyökkorában történt volna, hanem tegnap. – Megkarmolt a nagy karmával. Tudjátok, mekkora van egy borznak? – És megborzongott.

Babaróka a szája elé kapta a kezét. Minden kölyök tudja, hogy tilos karmolni, harapni, a patásoknak is azt tanítják otthon, hogy nem szabad egymást megrúgni! Hogy tehet ilyet akkor egy kifejlett borz? Egy tanító?!

– Ilyesmi ma már nem fordul elő! A tanítók soha nem bántják a kölyköket! – tiltakozott Mamaróka.

– Az nekem nem elég! – vágta rá apa haragosan, pedig igazán nem rájuk volt mérges. – Olyan iskolát akarok, ahová szeret járni, ahol nem unatkozik, ahol nem akarják, hogy harminc kiskölyök üljön mozdulatlanul, és együtt bölgje, amit a felnőttek a fejébe töltenek.

– Hát az nehéz lesz... – motyogta Mamaróka.

– De megcsináljuk! – jelentette ki apa hirtelen diadalittasan. Úgy pattant szét a haragja, mint egy buborék. Felkapta Babarókat:

– Kalandra fel! – kiáltotta. – Indul a Nagy Iskolakereső Hadjárat!